Urmare şi slujire - Fapte bune

Urmare şi slujire

Fapte bune

„ ...Cei care L-au crezut pe Dumnezeu să aibă grijă să fie cei dintâi în fapte bune...“ (Tit 3.8).

O eroare fatală

În cercuri largi ale creştinătăţii se învaţă că omul trebuie să contribuie prin faptele sale la primirea îndreptăţirii de la Dumnezeu. Faptele creştinului ar fi necesare pentru a-l face întotdeauna drept (!) în faţa lui Dumnezeu. Faptele bune ar fi mijlocul prin care s-ar câştiga fericirea veşnică.

Această eroare fatală s-a cuibărit în inimile multor oameni. Acolo, ea găseşte un teren excelent în pornirea, deja existentă, spre proprie îndreptăţire. Mulţi gândesc aşa: Am deci posibilitatea să devin mai bun şi mai sfânt prin fapte bune.

Lor le este ascuns faptul că:

- omul trebuie mai întâi să devină „părtaş al naturii dumnezeieşti“, pentru a putea face fapte bune care să reziste în faţa lui Dumnezeu,

- omul care „nu lucrează“, dar crede în Isus Hristos, ajunge numai prin această credinţă din poziţia unui păcătos în poziţia unui om drept în Hristos în faţa lui Dumnezeu,

- adevărata creştere constă în recunoaşterea tot mai bine a realităţilor minunate ale mântuirii dăruite de Dumnezeu în Hristos şi punerea acestora în practică prin har,

- omul, natura păcătoasă, „carnea“, nu poate fi niciodată îmbunătăţită sau nu poate deveni sfântă. Cât de mare este numărul celor care, fiind neliniştiţi cu privire la mântuirea sufletului au ajuns la această îndreptăţire prin fapte, la o activitate febrilă! Ei se disciplinează, exercită lucrări de binefacere, se jerfesc pentru îngrijirea bolnavilor şi dau averile lor săracilor. Câteodată ne fac de ruşine cu râvna lor.

Inactivitate

Sunt însă şi creştini care au fost învăţaţi mult mai bine. Ei ştiu din Cuvântul lui Dumnezeu că Evanghelia îl numeşte pe om „mort în greşeli şi în păcate“ (Efeseni 2.1 şi 5), ca unul care este incapabil să facă binele. Ei ştiu că nu sunt mântuiţi pentru faptele împlinite în dreptate proprie (Tit 3.5), ci numai „prin har, prin credinţă“. Ei sunt conştienţi de poziţia lor desăvârşită în Hristos şi se odihnesc pe lucrarea deplin valabilă a lui Isus Hristos.

Pentru ei, motivaţia puternică pentru exercitarea de fapte bune şi-a pierdut valabilitatea.

Unii dintre ei devin inactivi şi nu îşi îndreaptă atenţia şi hărnicia spre o activitate care depăşeşte propriile lor interese personale.

Ce sunt de fapt „faptele bune“?

O faptă se realizează prin activitate sau muncă. Scriptura vorbeşte de „fapte moarte“, de „faptele neroditoare ale întunericului“, de „faptele cărnii“, de „fapte rele“, dar şi de „fapte bune“; depinde dacă este vorba de roade ale unei activităţi „a cărnii“ sau de o activitate „în duhul“ (a se compara Galateni 5.16-26). Fapte bune sunt mai ales cele care sunt făcute pentru cinstirea lui Dumnezeu, pentru proslăvirea Domnului, pentru binele copiilor lui Dumnezeu sau pentru folosul oamenilor în general (a se compara 1 Corinteni 10.31; Matei 26.10; Faptele Apostolilor 9.36 şi 39; Tit 3.2, 8, 14).

Oare să nu aibă credincioşii pentru astfel de fapte nici o motivaţie? Desigur! Acum suntem îndemnaţi de adevăratele motivaţii!

1. Noi suntem lucrarea lui Dumnezeu, creată în Hristos Isus pentru fapte bune (Efeseni 2.10).

2. „Marele nostru Dumnezeu şi Mântuitor, Isus Hristos, S-a dat pe Sine Însuşi pentru noi... să-Şi curăţească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune“ (Tit 2.14; în această epistolă, precum şi în epistolele lui Timotei este vorba în mod deosebit despre „fapte bune“ în adevăratul sens al cuvântului).

3. Conform învăţăturilor epistolei lui Iacov, credinţa vie, salvatoare trebuie să se arate prin fapte: „Fraţii mei, ce folos dacă cineva zice că are credinţă, dar nu are fapte?“ – „Credinţa: dacă nu va avea fapte, este moartă“.

4. În prima epistolă a lui Ioan suntem învăţaţi că viaţa veşnică, care era la Tatăl, a venit la noi în Persoana Fiului Său. Prin credinţă posedăm „viaţă din Dumnezeu“. Această viaţă trebuie să se exteriorizeze în fapte care Îi plac lui Dumnezeu.

5. Dumnezeu ne-a dat un duh de putere, de dragoste şi de chibzuinţă (2 Timotei 1.7).

Mai poate rămâne vreunul inactiv? Mai poate cineva să stea cu mâinile în poală dacă este vorba de „fapte bune“? Dacă da, atunci ceva nu este în ordine în inima sa. S-a „împietrit prin înşelăciunea păcatului“!

Pentru un credincios, care trăieşte în părtăşie cu Dumnezeu, nu există un alt impuls mai puternic decât acela de a trăi pentru cinstirea lui Dumnezeu, Căruia îi datorează toată fericirea. Acum, faptele nu mai sunt pentru propria mântuire sau onoare, ci pentru El şi interesele Sale.

Un tânăr credincios a fost odată foarte dezamăgit şi apoi a fost cuprins de o deprimare mare. Viaţa i se părea fără rost. După ce a trăit câteva zile în această stare, l-a străbătut ca un curent gândul: [„Acum poţi acţiona pentru Dumnezeu!“ Cât de mult a aprins acest gând curajul şi

zelul său şi cât de conştient a devenit de sensul vieţii sale!

Ce fapte să fac eu?

Aceasta este următoarea întrebare importantă, o întrebare la care poate da răspuns numai Domnul. Să întrebăm mereu în dependenţă de El: „Ce să fac, Doamne?“ (Faptele Apostolilor 22.10).

În acest sens să notăm următoarele puncte:

1. Viaţa mea zilnică: Sunt chemat să-mi fac lucrul la serviciu, chiar şi lucrări mici (ca „mâncatul şi băutul“) din toată inima, ca pentru Domnul şi nu ca pentru oameni (Coloseni 3.23). Domnul, „care vede în ascuns“, va lua acestea în considerare şi va fi proslăvit prin aceasta.

Un slujitor peria mereu calul stăpânului său. Un trecător l-a întrebat: „Nu este suficient de periat? În curând va străluci ca o oglindă!“ – „Fac lucrul acesta pentru Mântuitorul meu!“ a răspuns acela. Nu crezi că această faptă modestă a fost o bucurie pentru inima Domnului în contrast cu „faptele neroditoare“, care sunt admirate deseori de oameni?

2. Fapte pregătite: Din citatul amintit mai sus din Efeseni 2.10 rezultă că faptele bune în care trebuie să umblăm au fost pregătite de Dumnezeu. Să reţinem bine acest lucru. A face alte fapte ar fi independenţă şi voie proprie, deci o faptă rea.

Astfel, Dumnezeu a ales şi a pregătit pe diferiţi slujitori ai Săi deja „din pântecele mamei“ pentru o anumită slujbă: Samson (Judecători 13), Isaia (49.1), Ieremia (1.5), Ioan Botezătorul (Luca 1.15), Pavel (Galateni 1.15). Şi Iosif, Moise, David şi mulţi alţii au fost pregătiţi de la început pentru o lucrare deosebită. Chiar dacă nu ne numărăm printre aceşti slujitori admirabili ai lui Dumnezeu, totuşi şi alţi lucrători în lucrarea Domnului – chiar dacă lucrarea lor este modestă – au putut să recunoască clar că au fost pregătiţi de Dumnezeu.

Ocazii pregătite

Dar există şi „ocazii“ particulare pe care le-a pregătit Dumnezeu mai înainte. Să ne gândim la Iosif din Arimateea, „cel bogat“, care poseda un mormânt săpat în stâncă. Când el, ucenicul în ascuns al Domnului, L-a văzut pe Isus murind la cruce, s-a dus curajos la Pilat, a cerut trupul Domnului şi L-a pus în mormânt. Dragostea faţă de Domnul a fost motivaţia puternică pentru această faptă. De ce L-a pus în mormântul său? „Din cauza Pregătirii iudeilor, pentru că mormântul era aproape.“ Cât de mult s-a mirat când a găsit în Scriptură cuvintele rostite cu mult timp înainte: „Dar mormântul Lui a fost cu cel bogat“ (Isaia 53.9)!

Deci într-o veghere continuă să ţinem ochii deschişi la faptele pregătite. Deseori, o ocazie dată de El şi de care am profitat poate da o direcţie căii noastre ulterioare!

3. Pregătirea pentru „fapte bune“. Fraţii tineri trebuie să reţină că tinereţea este un timp de pregătire pentru o slujbă ulterioară în ascuns sau în public. Cea mai bună pregătire în acest sens este studiul cu grijă şi cu rugăciune al Cuvântului lui Dumnezeu: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi folositoare pentru învăţătură, pentru mustrare, pentru îndreptăţire, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună“ (2 Timotei 3.16-17).

Câţi nu au regretat mai târziu că lipsa de cunoaştere a unei limbi străine a fost o piedică în slujbă! „Dacă mi-aş fi folosit mai bine timpul şi în această privinţă!“ au suspinat adesea.

4. Rugăciuni: apostolul îi scria lui Timotei: „Îndemn deci, înainte de toate, să se facă cereri, rugăciuni, mijlociri, mulţumiri pentru toţi oamenii“ (1 Timotei 2.1). Ce apare la noi înainte de toate lucrurile, înainte de toate activităţile, de toate celelalte fapte? Sunt rugăciunile?

Ele sunt etalonul dependenţei noastre de Dumnezeu. Rugăciunile sunt lucrări folositoare ale credinţei şi atrag după sine alte fapte. Ele ne aduc viaţa în prezenţa lui Dumnezeu, acţionează ca binecuvântarea lui Dumnezeu să cadă asupra noastră şi să ajungă la mulţi oameni. De aceea să acordăm mult timp rugăciunii!

5. Interese pentru oameni: toţi oamenii trebuie să fie obiecte ale rugăciunilor, ale mijlocirilor noastre. „Pentru că lucrul acesta este bun şi primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, care doreşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului“ (1 Timotei 2.3-4). Ce câmp larg de activitate se deschide în faţa privirilor noastre! Dacă experimentăm acest îndemn, interesele noastre pentru oameni se vor adânci începând de la apropiaţii noştri până la oamenii din ţările îndepărtate. Nu vom folosi atunci posibilitatea de răspândire a Evangheliei şi a adevărului şi nu vom ajuta la împărţirea pliantelor şi a scrierilor? Da, toţi care L-am crezut pe Dumnezeu să avem grijă să facem fapte bune!

Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune. (Evrei 10.24)

Şi Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate din destul, să fiţi plini de orice faptă bună. (2 Corinteni 9.8)

clickbible.org